

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ο θάλαμος του κόμητος της Θούνης ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο με αύστηρή επίπλαση. Όπλα παντός είδους κρεμόντουσαν πάνω στους τοίχους και τὸ πάτωμα ήτανε στρωμένο με δερμάτια ἀπὸ ἀρκούδες και τίγρεις. Λαμπάδες ἀπὸ ἀρωματισμένο κερί ἔλαμπαν ἀπάνω σ’ ἕνα ἀσημένιο πολυέλαιο.

Κοντὰ στὸ κρεβάτι ήταν ἕνα ἔβρῖνο τραπέζι κ’ ἀπάνω σ’αὐτὸ μερικὲς μπουτιλιές, ποτήρια κ’ ἕνα ζευγάρι πιστόλια.

Τὸ δωμάτιο εἶχε τρεῖς πόρτες. “Ο Φλορεστάν κλείδωσε ἐκεῖνη ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶπε μὴ και μιλῆτα τράβηξε πρὸς τὴ δευτέρη πὸ τὴν ἐσκέπαζε ἕνα χρυσοκέντητο παραπέτασμα. Χωρὶς κανένα διασταγμὸ ὁ κόμης σήκωσε τὸ παραπέτασμα αὐτὸ, και μιλῆτε μέσα σ’ ἕνα μακρὸ διάδρομο, ὁ ὁποῖος ὄδηγοῖσε στὸν κοιτῶνα τῆς κομῆσης. “Ὁ ἦχος τῶν ὑποδημάτων του, ἔσβυσε ἀπάνω στὸν παχὺ τάπητα.

Στὴ ἀρχὴ τοῦ διαδρόμου στῆθηκε. Ἐκεῖ κρεμόταν, ἐν ἄλλο παραπέτασμα, πίσω ἀπ’ τὸ ὁποῖο ἀκούγοντουσαν χαριτωμένες και γελαστὲς φωνές, μέσα στὶς ὁποῖες ξεχώριζε ἡ φωνὴ τῆς Δολώρας.

“Ἡ κόμησσα φαινόταν πὸς δὲν βιαζόταν διόλου νὰ κοιμηθῆ. Ἀκούγοντάς την κανεῖς νὰ μιλήσει με τὰς ἀκολουθούς της και νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴ φλυαρία της, θὰ νόμιζε ὅτι παρέτεινε ἐπιτηδές τὴν ὥρα τῆς κατακλίσωός της.

“Ὁ Φλορεστάν ἔβγαλε ἕνα στεναγμὸ ἀνυπομονησίας και γύρισε πίσω. Μόλις ξαναμπήκε στὸ θάλαμο του, τράβηξε πρὸς τὴν τρίτη πόρτα, ἀκούμπησε τὸ αὐτὸ του σ’αὐτὴ κ’ ἔπειδὴ δὲν ἄκουγε τίποτε, ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

“Ἡ πόρτα αὐτὴ ἀνοίγε ὑπὸς σὲ μιά σκάλα, ἡ ὁποία ὄδηγοῖσε στὴν αἰθουσα τῶν σωματοφυλάκων, ἡ ὁποία τὴ στιγμὴ αὐτὴ, κατ’ὸν τῆς διαταγῆς τοῦ κόμητος, ήταν ἔρημη και βυθισμένη στὸ σκότος.

“Ὁ Φλορεστάν ἔσκυψε πάνω ἀπ’ τὸ κάγκελλο τῆς σκάλας.

“Ἡ ὥρα περνᾷ ψιθύρισε. Ἀπὸ δῶ πρέπει νὰ ἔλθῃ ἀλλὰ γιατί ἄργει. Ἀπὸ κάτω του, μέσα στὸ τεράστιο τζάκι τῆς αἰθούσης, δὴ ἔξω ἔκαιγαν ἀκόμα φωτίζοντας κοκκινωπα γύφου.

“Ἐξαφνὰ ὁ ὑποκόμης εἶδε ν’ ἀνασηκῶνται κάποιος μὴ πλάκα τοῦ πατόματος και νὰ βγαίνῃ ἀπ’ αὐτὴ ἐκεῖνος πὸς περιμένει ήταν ὁ Βουὰ Βουρδὸν. Μόλις βγῆκε ἔξω γονάτισε πάνω ἀπ’ τὴν τρύπα και τράβηξε ἀπ’ αὐτὴ ἕνα πολὺ βαρὺ πράγμα. Ἐπειτα, φορτωμένος αὐτὸ, τράβηξε με κόπο πρὸς τὴν σκάλα πάνω ἀπὸ τὴν ὁποία στεκόταν ὁ Φλορεστάν, πὸς ὅσο ἀνέβαινε ὁ μαρκήσιος ξεχώριζε ἀπὸ πάνω τὸ σχῆμα τοῦ φορτίου του.

“Ἡταν αὐτὸ ἕνας ἄντρας, τυλιγμένος στὸ μανδύα του.

Τὰ μαλλιά τοῦ Φλορεστάν σηκώθηκαν στὸ κεφάλι του και κἀνόντας μερικὰ βήματα τραβήχτηκε μέσα στὸ δωμάτιο. Ὁ Βουὰ Βουρδὸν τὸν ἀκολουθῆσε και χωρὶς νὰ πῆ λέξη, ἀπόθεσε τὸ φορτίο ἀπάνω στὸ κρεβάτι. Ἐπειτα σκούπισε τὸ κἀθίδρο μὲτωπὸ του και ἀνασήκωσε τὸ μανδύα πὸς σκέπαζε τὸ σῶμα τοῦ κόμητος τῆς Θούνης.

Βλέποντάς το ὁ ὑποκόμης τραβήχτηκε πάλι πίσω και με σβυσμένη τὴ φωνή, φώναξε :

— “Ἄθλιε ! Αὐτὴ ήταν ἡ ὑπόσχεσίς σας !... Τὸν ἐφρονεῖσατε λοιπόν ;

“Ὁ Βουὰ Βουρδὸν σήκωσε τοὺς ὄϊους του και παίρνοντας τὸ χέρι τοῦ Φλορεστάν τὸ ἀκούμπησε ἐπάνω πρὸς τὸ στήθος τοῦ κοιμισμένου. Ἐνας χτύπος κανονικός, ἀλλ’ ἀνελαίσθητος ἀκούγονταν σ’ αὐτὸ.

“Ὁ Φλορεστάν ἠσύχασε, ἀλλὰ ἐξακολουθῆσε νὰ στέκῃ πᾶν ἀπ’ τὸν κόμητα. Τὸν εἰκοίταζε με προσοχὴ και με φθόνο. Ὁ Βουὰ Βουρδὸν τὸν ἀφῆγε νὰ τὸν κοιτάξῃ χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ἕνα γειτονικὸ κωδωνοστάσι, χτύπησε μετάνοιχα. Ἀκούγοντας τὸ ρολοὶ ὁ Φλορεστάν πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέση του και κοίταξε τὸ μαρκήσιο κατάχλωμος.

— “ὦ !... ψιθύρισε ἐκεῖνος; φαίνεσθε σάν πεθαμένος, ἀγαπητέ μου ὑποκόμη. Τί διάβολο ! Κάνετε λίγο θύρος ! Δὲ βλέπετε ἔμένα. Πιῆτε λίγο ἀπὸ τὸ ἐλεγκτὸ αὐτὸ κρασί.

Και λέγοντας αὐτὰ ἔδειξε στὸν ὑποκόμητα, ἐπάνω στὸ τραπέζι ἕνα ποτήρι κρασί πὸς μόλις τὸ εἶχε γεμίσει ὁ ἴδιος. Ὁ Φλορεστάν ἤπνε ἀμέσως. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ κρασιοῦ ἀμέσως τὰ μάτια του ἔλαμπαν και τὸ χῶμα του ζωόρησε. Σιωπὴ ἀπλανόταν γύφου, μ’ ἄν πρόσεχε κανεῖς, θάκουε ἀπ’ ἔξω κάποιον πὸς ξερόβηκε χωρὶς νὰ ἐννοῖ νὰ πᾶν. Κάποιος ἄνθρωπος χωρὶς ἄλλο θὰ στεκόταν ἔξω στὸ δρόμο κάτ’ ἀπ’ τὸν ἐξώστη. Ὁ Βουὰ Βουρδὸν πρόσεξε τὸ βῆμα αὐτὸ και ἀμέσως χαμονόλησε με ἱκανοποίησιν.

— Μπράβο ! εἶπε. Βλέπετε τώρα πόσο καλά εἴσθε. Τώρα μπορείτε, ἀγαπητέ μου, νὰ πηγαίνης ἐκεῖ πὸς σὲ προσκαλεῖ ἡ εὐτυχία

σου... Πήγαινε, μοῦ φαίνεται περιττὸ νὰ σοῦ εὐχηθῶ καληνύχτα...

Και λέγοντας αὐτὰ ἔσφιξε τὸ ὑγρὸ και φλογισμένο χέρι τοῦ ὑποκόμητος και τὸν ὄδηγησε ὡς τὸ παραπέτασμα πὸς τὸ ἀνασήκωσε χαμογελώντας.

— Νά, ἀπὸ δῶ θὰ πᾶς στὸν παράδεισο ! εἶπε δείχνοντας τὸν διάδρομο στὸν ὑποκόμη.

“Ὁ Φλορεστάν ἐτοιμαζόταν νὰ ξεκινήσῃ ὅταν κάτω ἀπὸ τὰ παραθύρα τοῦ μεγάρου ἄκουσε μὰ τραχεῖά και ἀπαίσια φωνὴ νὰ τραγουδαῖ ἕνα παλιὸ τραγοῦδι.

— Διάβολο ! φώναξε ὁ μαρκήσιος χτυπώντας τὸ μὲτωπὸ του. Και ἐπειδὴ κρατοῖσε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ὑποκόμητα, τὸν τράβηξε πάλι πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦωματίου.

— Τί τρέχει ; ρώτησε κενὸς ξαφνιασμένος.

— Τρέχει, νὰ πάρῃ ὁ Διάβολος ! ἀπάντησε ὁ Βουὰ Βουρδὸν.

Παρ’ ὀλίγο νὰ ξεχάσω τὸ σπουδαιότερο... Ἀκούτε τὴ φωνὴ αὐτὴ ;

— “Ἐ, θὰ εἶνε τὸ τραγοῦδι κανενὸς μεθυσμένου...

— “Ὁχι, ὄχι... εἶνε συνθημα...

— Σύνθημα ;

— Ναι !

— Και πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται ;

— Στὸν κόμητα τῆς Θούνης...

— Τότε, εἶπε ὁ Φλορεστάν. Ἐξηγηθῆτε μοι τί συμβαίνει γιὰ νὰ τελειώνουμε μίαν ὥρ’ ἀρχίτερα.

Τότε ὁ Βουὰ Βουρδὸν τοῦ εἶπε :

— Ξέρετε ὅτι ὁ κόμης συνομιλεῖ κατὰ τῆς Ἰσπανικῆς κυριαρχίας ;

— “Ὁχι, ἀλλὰ τί μ’ ἐνδιαφέρει αὐτὸ ἔμένα.

— Σὰς ἐνδιαφέρει πολὺ και θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω... Ὁ κόμης ἔχει ὅτι οἱ Ἰσπανοὶ τὸν ὑπομίζονται και ὅτι, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ τὸν συλλάβουν. Ἀλλ’ ἐπειδὴ εἶν’ ἄνθρωπος πὸς δὲν παραδίδεται χωρὶς νὰ τραβῆξῃ τὸ σπαθὶ του, γι’ αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ καταφύγῃ και νὰ ὀχυρωθῆ στὸν πύργο τοῦ Ἁγίου Ἀμάνδου.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ κόμησσα μοῦ εἶπε κάτι σχετικὸν...

— Ἡ φωνὴ αὐτὴ πρέπει νὰ πραγματοποιηθῆ αὐτίο. Οἱ ἀκόλουθοι, οἱ θαλαμηπόλοι, και τὸ ἄλλο προσωπικὸ τοῦ μεγάρου δὲν θὰ τὸ μάθουν παρὰ τὴν τελευταία στιγμήν...

— “Ἐ λοιπὸν και τί σχέση ἔχω ἐγὼ μ’ αὐτὰ...

— Ὑπομονὴ και θὰ μάθης !... Πρὸ μιάς ὥρας ὁ κόμης εἰδοποίησε τὸν ἀρχηγὸ τῶν σωματοφυλάκων του, και εἶνε ἔτοιμος νὰ φύγῃ ἀπόψε κρυφὰ με πενήντα τρεῖς ἀπὸ τοὺς σωματοφύλακας...

“Ὁ λοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ δῶ μέσα τοὺς πενήντα του ἄνδρες, ἐπιφελέθη τῆς ἀπουσίας τοῦ προσωπικοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀκολουθῆσει τὸν κόμητα Γοδεφρίδο στὸ μέγαρο τοῦ Δουκιστοῦ, μά ὅταν ἔφυγε ἀνετέληφθῃ κάτι: ὅτι ὁ κόμης τῆς Θούνης εἶχε ξεχάσει νὰ τοῦ παραδώσῃ τὰ κλειδιὰ τοῦ πύργου τοῦ Ἁγίου Ἀμάνδου.

— Κρίμα ! ψιθύρισε ὁ Φλορεστάν.

— Καταλαβαίνετε τώρα, ὅτι ὁ λοχαγὸς αὐτὸς δὲν τολμᾷ νὰ ξαναμπῆ ἐδῶ μέσα φοβούμενος μήπως ἐπίσειρε τὴν προσοχὴ τῶν ὑπηρετῶν. Παριμόνευσε λοιπὸν τὴν ὥρα πὸς θὰ γύριζε ὁ κύριός του και τώρα προσπαθεῖ νὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν παρουσίαν του.

“Ὁ Φλορεστάν, ἂν και πίστευσε σὲ ὅσα τοῦ ἔλεγε ὁ Δὸν Διάξ, ὠστόσο δὲ μπόρεσε νὰ μὴ φανερώσῃ τὴν ἔκκλησῆ του.

— Ποῦ τὰ ξέρετε ὅλ’ αὐτὰ ; ρώτησε.

— “ὦ ! ἀπάντησε ὁ Βουὰ Βουρδὸν, μὴ σὰς νοιάζει γι’ αὐτὰ, ὑποκόμη. Αὐτὰ ἀφοροῦν μονάχα ἔμένα. Τὸ κυριότερο γιὰ σὰς εἶνε νὰ φροντίσετε νὰ κλείσετε τὸ στόμα τοῦ καταραμένου αὐτοῦ τραγοῦδοῦ...

— Μὲ τί τρόπο ;

— Δίνοντας σ’ αὐτὸν ὅτι ζηταῖ. Τὰ κλειδιὰ τοῦ Ἁγίου Ἀμάνδου.

— Ἀλλὰ δὲν τὰ ἔχουμε ἐμεῖς αὐτὰ τὰ κλειδιὰ.

— Ναι, πρέπει ὅμως νὰ βρισκῶνται ἐδῶ μέσα. Ἄς φάξουμε και θὰ τὰ βροῦμε. Φαντάζομαι ὅτι ὁ κόμης θὰ τὰ εἶχῃ ἀπάνω του.

Και λέγοντας αὐτὰ ὁ Βουὰ Βουρδὸν ἐπλησίασε τὸν ἀναίσθητο κόμητα τὸν ἔψαξε και ἔβγαλε τὰ κλειδιὰ ἀπ’ τὰ ρούχα του.

— Τὰ ἔχω ! φώναξε. Πάρτε νὰ τὰ δώσετε ἀμέσως στὸ λοχαγὸ.

— Μὲ ποῖον τρόπον ;

— Φωνάζοντας αὐτὸν με τὸνοιά του. Λέγεται λοχαγὸς Ταγιεφέρ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Δολώρα εἶχε πλαισίωσι.